

บทนำ

ครั้งหนึ่งสมัยที่ฉันอยู่เกรดเก้า ฉันต้องทำรายงานเกี่ยวกับบทกลอน
ตอนหนึ่งของกลอนนั้นบอกว่า 'หากดวงตายังปิดอยู่แล้วไซ้ร้ ท่านคงแยก
ไม่ออกระหว่างความจริงและความฝัน' ตอนนั้นมันไม่มีความหมายอะไรต่อฉัน
นัก ยิ่งไงเสียฉันแอบชอบผู้ชายคนหนึ่งในห้องเรียน แล้วจะให้ฉันมีสมาธิวิเคราะห์
งานวรรณกรรมได้ยังไง

ตอนนี้หลังผ่านไปสามปีฉันก็เข้าใจแจ่มแจ้งถึงความหมายของกลอน
บทนั้น เพราะช่วงหลังมานี้ชีวิตของฉันเหมือนกันๆ อยู่ในความฝัน มีหลายวัน
ที่ฉันคิดว่าฉันจะตื่นขึ้นมาและพบว่าเหตุการณ์สดๆ ร้อนๆ หลายเหตุการณ์ใน
ชีวิตไม่เคยเกิดขึ้นจริง ฉันคงเป็นเจ้าของนิทราที่ลี้กวันความฝันนี้ ไม่สิ ฝันร้าย
นี้จะสิ้นสุดลง ฉันจะได้พบกับเจ้าชายและจบอย่างมีความสุข

แต่ไม่มีตอนจบอย่างมีความสุขหรอก อย่างน้อยก็ไม่ใช่ในอนาคตที่ยังรู้ได้
ส่วนเจ้าชายของฉันนะเธอ คือว่าเรื่องมันยาว เจ้าชายของฉันถูกทำให้กลายเป็น
แวมไพร์ หรือจะให้เจาะจงกว่านั้นก็คือสไตรกอย

ในโลกของฉัน แวมไพร์มีอยู่สองประเภทด้วยกัน พวกเขาปิดบังตัวตนจาก
พวกมนุษย์ โมรอยคือแวมไพร์ที่ยังมีชีวิต เป็นแวมไพร์ฝ่ายดีผู้สามารถใช้เวท

Vampire Academy 4

แห่งธาตุต่างๆ ได้และจะไม่ฆ่าเมื่อต้องดื่มเลือดเพื่อการดำรงชีวิต ส่วนสไตรกอย เป็นแวมไพร์ซึ่งมีชีวิตอมตะและจิตใจชั่วร้าย พวกมันจะฆ่าเวลาดื่มเลือด โมรอย เกิดจากห้องพ่อแม่ แต่สไตรกอยถูกสร้างขึ้นมา ไม่ว่าจะด้วยการบีบบังคับ หรือโดยยินยอมพร้อมใจผ่านวิธีอัปมงคล

และดิมิทรีผู้เป็นที่รักของฉันก็ถูกทำให้เป็นสไตรกอยโดยที่เขาไม่เต็มใจ มัน เกิดขึ้นระหว่างการต่อสู้ เป็นมหากาพย์แห่งภารกิจช่วยเหลือที่ฉันเองก็เข้าร่วม ด้วยเช่นกัน พวกสไตรกอยได้ลักพาตัวโมรอยกับแดมเพียร์ไปจากโรงเรียนของฉัน พวกเรากับคนอื่นออกไปช่วยชีวิตพวกเขา แดมเพียร์เป็นลูกครึ่งแวมไพร์กับมนุษย์ ได้รับพลังกำลังกับความแข็งแกร่งของมนุษย์และได้รับความปรารถนาเปรียบกับ ประสาทสัมผัสพิเศษคมจากโมรอย แดมเพียร์ฝึกฝนตัวเองเพื่อเป็นองครักษ์หรือ ก็คือบอดี้การ์ดชั้นสูงที่คอยพิทักษ์โมรอย นั่นคือสิ่งที่ฉันเป็น และนั่นคือสิ่งที่ ดิมิทรีเคยเป็น

หลังจากที่เขาเปลี่ยนสถานะไปแล้ว โลกของโมรอยที่เหลือก็ถือว่าเขาเสียชีวิต จะว่าไปเขาก็ตายไปแล้วจริงๆ เพราะทุกคนที่ถูกเปลี่ยนเป็นสไตรกอยจะ สูญเสียความดีงามและชีวิตที่พวกเขาเคยมีมาก่อน แม้แต่พวกที่ไม่เต็มใจเปลี่ยน มันไม่สำคัญหรอก ยิ่งไงพวกเขาก็จะกลายเป็นสิ่งชั่วร้ายและโหดเหี้ยมเหมือน สไตรกอยทั้งหมด บุคคลที่พวกเขาเคยเป็นได้ตายไปแล้ว

พูดตามตรงนะ ให้จินตนาการว่าพวกเขาขึ้นสวรรค์หรือไปสุภพหน้ายัง ง่ายกว่านึกภาพพวกเขาเดินเตร็ดเตร่ในยามวิกาลเพื่อล่าเหยื่อ แต่ฉันยังไม่อาจ ลืมดิมิทรีหรือยอมรับว่าแก่นแท้ของเขาได้ตายไปแล้วจริงๆ เขาเป็นผู้ชายที่ฉัน รัก ชายผู้เป็นหนึ่งเดียวกับฉันจนไม่อาจแยกพวกเราจากกันได้ หัวใจของฉันไม่ ยอมปล่อยเขาไป แม้โดยเทคนิคแล้วเขาจะเป็นปีศาจร้าย เขายังอยู่ที่ไหนสักแห่ง ข้างนอกนั้น ฉันยังไม่ลืมเรื่องที่พวกเราเคยคุยกันไว้ครั้งหนึ่งด้วย พวกเราทกลงกัน ว่าขอตายดีกว่าที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปในฐานะสไตรกอย

เมื่อฉันไว้ทุกข์ให้แก่ความดีงามที่เขาสูญเสียไปจนพอแล้ว ฉันก็ตัดสินใจ ที่จะให้เกียรติแก่ความปรารถนาของเขา แม้เขาจะไม่เชื่อในสิ่งนั้นอีกต่อไป ฉัน

ต้องตามหาเขาให้พบ ฉันต้องฆ่าเขาและปลดปล่อยวิญญาณของเขาจากสภาพอันมืดมนและผิดธรรมชาตินั้น ฉันรู้ว่าดิมิทรีคนที่ฉันเคยรักจะต้องการเช่นนั้น แต่การสังหารสไตรกอยไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เพราะพวกมันแข็งแรงและว่องไวอย่างเหลือเชื่อ ทั้งยังไร้ความเมตตา ฉันฆ่าพวกมันมาแล้วจำนวนหนึ่ง มันบ้ามากสำหรับคนที่อายุเพิ่งครบสิบแปดปี ฉันรู้ว่าการโค่นดิมิทรีจะเป็นความท้าทายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดทั้งทางกายและอารมณ์ความรู้สึก

อันที่จริงแล้วผลกระทบทางอารมณ์เริ่มปรากฏขึ้นทันทีที่ฉันตัดสินใจได้ การตามล่าดิมิทรีหมายถึงการเปลี่ยนแปลงชีวิตของตัวเองสองสามอย่าง (ซึ่งนั่นยังไม่นับข้อเท็จจริงที่ว่า การต่อสู้กับเขาอาจทำให้ฉันเป็นฝ่ายเสียชีวิตเองก็ได้) ฉันยังอยู่โรงเรียนมัธยม อีกไม่กี่เดือนก็จะเรียนจบและกลายเป็นองค์กรักซ์เต็มตัว แต่ละวันที่ฉันต้องอยู่ในโรงเรียนเซนต์เวลาดีเมียร์ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ห่างไกลผู้คน และได้รับความคุ้มครองสำหรับโมรอยและแดมเพียร์หมายถึงอีกหนึ่งวันที่ดิมิทรียังอยู่ข้างนอกนั้น อยู่ในสภาพที่เขาไม่เคยต้องการ ฉันรักเขามากเกินไปที่จะปล่อยให้มันเป็นเช่นนั้นได้ ฉันจึงต้องออกจากโรงเรียนเร็วขึ้นและไปอยู่ในหมู่มนุษย์ทั้งโลกที่ฉันอยู่มาแทบจะทั้งชีวิตไว้ข้างหลัง

การจากไปยังหมายถึงการทอดทิ้งบางสิ่งด้วย หรือจะพูดให้ถูกคือใครบางคน เพื่อนรักของฉันที่ชื่อลิซซาหรือคนที่เป็นที่รู้จักในนามวาซิลิซา ดราโกเมียร์ ลิซซาเป็นโมรอย เป็นราชินีกุลคนสุดท้ายของตระกูล ฉันถูกกำหนดให้เป็นองค์กรักซ์ของเธอเมื่อพวกเขาจบการศึกษา ซึ่งการที่ฉันตัดสินใจออกตามล่าดิมิทรีก็ได้ทำลายอนาคตที่มีกับเธอไปจนสิ้น ฉันไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องทิ้งเธอไป

นอกเหนือจากมิตรภาพของพวกเราแล้วลิซซาก็กับฉันยังมีความเชื่อมโยงพิเศษ โมรอยแต่ละคนจะชำนาญเวทในธาตุใดธาตุหนึ่ง ดิน ลม น้ำ หรือไฟ พวกเราเชื่อมาตลอดว่ามีเพียงสี่ธาตุดังกล่าวจนกระทั่งเมื่อไม่นานมานี้ ต่อมาพวกเราค้นพบว่าสี่ธาตุที่ห้าซึ่งก็คือธาตุจิตวิญญาณ

นั่นคือธาตุประจำตัวลิซซา และเป็นเพราะมีผู้ใช้ธาตุจิตวิญญาณในโลกนี้น้อยเหลือเกิน พวกเราจึงแทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับมันเลย โดยส่วนใหญ่แล้วมัน

Vampire Academy 4

ดูจะผูกติดอยู่กับพลังจิต ลิซซาสามารถใช้กระแสจิตบังคับได้อย่างน่าทึ่งซึ่งหมายความว่าเธอสามารถใช้อำนาจนั้นแทบจะกับใครก็ได้

เธอยังรักษาเยียวมาได้ด้วย นั่นคือจุดที่ทำให้เรื่องต่างๆ เริ่มพลิกก็กือคืออย่างนี้ ความจริงแล้วฉันตายไปพร้อมกับครอบครัวของเธอในอุบัติเหตุทางรถยนต์ แต่ลิซซานำฉันกลับมาจากโลกแห่งความตายโดยไม่รู้ตัวและสร้างพันธะผูกพันทางจิตขึ้นมาระหว่างพวกเรา ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาฉันก็รู้สึกถึงตัวตนและความคิดของเธอเสมอ ฉันบอกได้ว่าเธอกำลังคิด กำลังรู้สึกอะไรเวลาที่เธอมีปัญหา

และพวกเราก็อิงกันพบเมื่อเร็วๆ นี้เองว่าฉันมองเห็นผีและวิญญาณที่ยังไม่ไปจากโลกนี้ มันเป็นเรื่องที่ทำให้ฉันยุ่งยากใจและพยายามจะปิดกั้นให้ได้ ปรากฏการณ์ทั้งหมดนี้มีชื่อเรียกว่าการได้รับจุมพิตเงา

พันธะผูกพันผ่านจุมพิตเงาของพวกเราทำให้ฉันเป็นตัวเลือกในอุดมคติสำหรับการปกป้องลิซซา เพราะฉันจะรู้ในทันทีว่าเธอกำลังเดือดร้อนอยู่หรือเปล่า ฉันรับปากว่าจะคอยคุ้มครองเธอไปตลอดชีวิต แต่แล้วดิมิทรี...ดิมิทรีผู้มีร่างสูงหล่อเหลา และดุขัน...ก็ได้เปลี่ยนแปลงทุกอย่าง

ฉันต้องเผชิญหน้ากับทางเลือกที่แสนทรมาณจิตใจว่าจะปกป้องลิซซาต่อไปหรือปลดปล่อยวิญญาณของดิมิทรีให้เป็นอิสระ การจำเป็นต้องเลือกทำให้หัวใจของฉันสลาย ทำให้ฉันปวดใจและมีน้ำตาเอ่อท้นขึ้นในดวงตา การลาจากลิซซาทำให้ฉันรวดร้าว พวกเราเป็นเพื่อนรักกันมาตั้งแต่อนุบาล การลาจากของฉันเป็นเรื่องช็อกสำหรับเราทั้งคู่

ถ้าจะพูดอย่างยุติธรรม ลิซซาไม่เคยคิดมากก่อนเลย ฉันเก็บความลับพันธมิตรที่มีต่อดิมิทรีเป็นความลับ เพราะเขาเป็นครูฝึกของฉัน อายุมากกว่าฉันเจ็ดปี แต่มายังได้รับมอบหมายให้เป็นองครักษ์ของเธอด้วยเช่นกัน ด้วยเหตุนี้เข้ากับฉันจึงพยายามอย่างหนักที่จะหักห้ามความต้องการของตัวเอง เพราะรู้ว่าพวกเราต้องให้ความสำคัญกับลิซซามากกว่าสิ่งอื่น และพวกเราคงจะเดือดร้อนมากเลยทีเดียวนะสำหรับความสัมพันธ์ระหว่างครูกับลูกศิษย์ของพวกเรา

แม้ฉันจะเห็นด้วยกับเรื่องนี้ แต่การรักษาระยะห่างจากดิมิทรีก็ทำให้ฉัน
 สิ่งสมความโกรธที่มีต่อลิซซาอยู่ภายในใจโดยไม่ได้ระบายออกมา ฉันน่าจะคุย
 กับเธอให้รู้เรื่องและอธิบายให้เธอฟังถึงความอัดอั้นตันใจเรื่องชีวิตของฉันถูก
 กำหนดเอาไว้แล้ว มันดูไม่ยุติธรรมที่ลิซซามีอิสระทั้งเรื่องการใช้ชีวิตและ
 ความรัก ส่วนฉันต้องเสียสละความสุขของตัวเองเพื่อให้แน่ใจว่าเธอจะปลอดภัยดี
 แต่เธอเป็นเพื่อนรักของฉัน ฉันจึงไม่อยากจะทำอะไรให้เธอเสียใจ แกมลิซซายัง
 เปราะบางเป็นพิเศษเพราะการใช้ธาตุจิตวิญญาณส่งผลให้ผู้ใช้เวทเสียสติ ฉัน
 เก็บความรู้สึกต่างๆ เอาไว้จนในที่สุดมันก็ระเบิดออกมา และฉันก็ทิ้งโรงเรียน...
 รวมทั้งเธอ...ไว้ข้างหลังตลอดกาล

ผีตัวหนึ่งที่ฉันเห็นคือเมสัน เขาเป็นเพื่อนที่ถูกสไตรกอยฆ่าตายและทำให้
 ฉันนึกออกว่าดิมิทรีอาจจะกลับไปบ้านเกิดที่ไซบีเรีย วิญญาณของเมสันพบกับความ
 สงบสุขและลาจากโลกนี้ไปไม่นานหลังจากนั้นโดยไม่ได้ให้เบาะแสเพิ่มเติมว่า
 ดิมิทรีไปที่ไหนในไซบีเรีย ฉันจึงต้องออกเดินทางไปที่นั่นอย่างคนตาบอด
 ลุยเดี่ยวเข้าไปในสังคมมนุษย์และเผชิญกับภาษาที่ฉันไม่รู้จักเพื่อทำตามคำสัญญา
 ที่ฉันได้ให้ไว้แก่ตัวเอง

หลังจากรอนแรมตามลำพังนานหลายสัปดาห์ ในที่สุดฉันก็มาถึง
 เซนต์ปีเตอร์สเบิร์กจนได้ ฉันยังคงมองหา ยังคงค้นหา...และก็มุ่งมั่นที่จะหา
 เขาให้เจอ แม้จะขยาดกลัวในขณะเดียวกัน เพราะถ้าฉันทำตามแผนบ้าๆ นี้ได้
 สำเร็จ ถ้าฉันฆ่าชายคนรักของฉันได้จริงๆ นั่นหมายความว่าดิมิทรีจะไปจาก
 โลกนี้โดยสมบูรณ์ ฉันไม่แน่ใจนักว่าตัวเองจะทนใช้ชีวิตอยู่ในโลกแบบนั้นได้

ทั้งหมดนี้ดูไม่เหมือนความจริง ใครจะไปรู้ มันอาจจะไม่จริงก็ได้ มันอาจ
 กำลังเกิดขึ้นกับคนอื่น มันอาจเป็นสิ่งที่ฉันจินตนาการขึ้นมาเอง บางทีอีกเดี๋ยว
 ฉันอาจลืมตาตื่นและพบว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับลิซซาและดิมิทรีได้รับการ
 แก้ไข พวกเราจะได้อยู่พร้อมหน้ากัน เขาจะอยู่ที่นั่นเพื่อยิ้มและกอดฉัน บอกฉัน
 ว่าทุกสิ่งจะไม่เป็นไร บางทีเรื่องทั้งหมดนี้อาจเป็นเพียงความฝันจริงๆ ก็เป็นไปได้
 แต่ฉันไม่คิดอย่างนั้นนะสิ

บทที่ 1

ฉันกำลังถูกติดตาม

น่าขำดีเมื่อดูจากการที่ฉันเฝ้าติดตามคนอื่นมาตลอดสองสามสัปดาห์ที่ผ่านมา อย่างน้อยคนที่ตามมาก็ไม่ใช่สไตรกอย ไม่งั้นฉันจะรู้ได้ในทันที เพราะผลข้างเคียงล่าสุดของการได้รับจุมพิตเงาคือความสามารถในการรับรู้ถึงผีดิบ

โชคไม่ดีที่อาการเตือนคือความรู้สึกคลื่นไส้เป็นระลอก แต่ฉันก็ยินดีที่ร่างกายตัวเองมีระบบเตือนภัยล่วงหน้าและโล่งอกที่ผู้สะกดรอยตามฉันในคืนนี้ไม่ใช่แวมไพร์ที่ว่องไวปานสายฟ้าและเกรี้ยวกราดปานพายุบ้าคลั่ง ฉันต่อสู้กับพวกนั้นมามากพอแล้วในช่วงนี้และอยากจะหยุดพักสักคืน

ฉันเดาว่าคนที่ตามมาเป็นแวมไพร์เหมือนกับฉัน อาจจะตามมาจกคลับนั้น แต่ต้องยอมรับว่าความเคลื่อนไหวของคนคนนี้ได้เจียบเขียบอย่างที่คุณคาดหวังจากแวมไพร์ เสียชีพเฝ้าไ้ได้ยินซัดเจนบนบาทวิถีของถนนมืดๆ ที่ฉันเดินอยู่ มีครั้งหนึ่งที่ฉันมองเห็นเงาตะคุ่มของใครสักคน แต่ถึงอย่างนั้นเมื่อดูจากการกระทำอันหุนหันพลันแล่นของฉันในคืนนี้มีความเป็นไปได้สูงมากที่ผู้ร้ายจะเป็นแวมไพร์

เรื่องทั้งหมดเริ่มขึ้นตั้งแต่ช่วงหัวค่ำที่ไนติงเกล นั่นไม่ใช่ชื่อจริงของคลับ

นั่นหรือ เป็นแค่คำแปล ชื่อจริงของฉันเป็นภาษารัสเซียซึ่งเกินความสามารถในการออกเสียงของฉัน

ย้อนกลับไปทิวอเมริกา ในดิงเกลมีชื่อเสียงในหมู่มอรอยผู้ร่ำรวยที่เดินทางไปต่างประเทศซึ่งตอนนี้ฉันก็เข้าใจแล้วว่าทำไม ไม่ว่าจะเป็นเวลาไหนของวัน ผู้คนที่ในดิงเกลก็แต่งองค์ทรงเครื่องราวกับมางานเลี้ยงเต้นรำที่วัง แต่จะว่าไปที่นี้ก็ดูเหมือนวังในสมัยก่อนของรัสเซีย มีผนังสีงาช้างตกแต่งด้วยลวดลายวิจิตรและบัวปูนปั้นสีทอง ทำให้ฉันนึกถึงวังฤดูหนาวมากเลยทีเดียว ฉันหมายถึงพระตำหนักที่หลงเหลือมาจากสมัยที่รัสเซียยังถูกปกครองโดยพระเจ้าซาร์ ฉันไปเดินดูมาแล้วเมื่อแรกมาถึงเซนต์ปีเตอร์สเบิร์ก

ที่ในดิงเกล โคมระย้าแสนประณีตประดับประดาไปด้วยเทียนของจริงซึ่งส่องแสงระยิบระยับอยู่ในอากาศ ทำให้เครื่องตกแต่งสีทองสว่างไสวเพื่อให้พื้นที่ทั้งหมดเปล่งประกายวิบวาวแม้ในแสงสลัว มีห้องอาหารขนาดใหญ่เต็มไปด้วยโต๊ะและคอกกั้นคลุมผ้ากำมะหยี่ แถมยังมีพื้นที่นั่งเล่นและส่วนที่เป็นบาร์ซึ่งผู้คนสามารถเข้ามาสังสรรค์กัน พอย่ำค่า วงดนตรีก็จะมาตั้งเครื่องกันในพื้นที่นั้นเพื่อให้บรรดาคคนที่มาเป็นคู่ออกไปวาดลวดลายบนฟลอร์เต้นรำ

ฉันไม่สนใจจะแวะเข้ามาที่ในดิงเกลตอนมาถึงเมืองนี้ใหม่ๆ เมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อน ฉันจองห้องพักที่จะคิดว่าตัวเองมีปัญญาหาโมรอยสักคนที่สามารถบอกทางฉันไปยังบ้านเกิดของดิมิทรีในไซบีเรียได้ในทันที

ในเมื่อฉันไม่มีเบาะแสอื่นว่าดิมิทรีไปที่ไหนในไซบีเรีย การมุ่งหน้าไปยังเมืองที่เขาเติบโตจึงเป็นโอกาสที่ดีที่สุดของฉันในการเข้าไปใกล้เขา เพียงแต่ฉันไม่รู้ว่ามีคนอยู่ที่ไหน ฉันเลยพยายามตามหาโมรอยเพื่อขอความช่วยเหลืออยู่นี่ล่ะ

ในรัสเซียมีเมืองและชุมชนของแดมเพียร์อยู่มากมาย แต่ที่ไซบีเรียแทบไม่มีเลย ทำให้ฉันเชื่อว่าโมรอยเจ้าถิ่นส่วนใหญ่คุ้นเคยกับบ้านเกิดของเขา แต่โชคไม่ดีที่ปรากฏว่าพวกโมรอยที่อาศัยอยู่ในเมืองของมนุษย์ซ่อนตัวเก่งมาก ฉันไปตรวดดูสถานที่ที่ฉันคิดว่าน่าจะเป็นที่ซ่อนสมุขของพวกโมรอยแต่ก็กลับมามือเปล่า และเมื่อไม่เจอโมรอยเหล่านั้นฉันก็ไม่ได้คำตอบ

Vampire Academy 4

ดังนั้นฉันจึงเริ่มมานั่งบั๊กหลักอยู่ที่ไนติงเกลซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายเลย มันยากที่เด็กสาวอายุสิบแปดจะทำตัวกลมกลืนกับคนในคลับที่ไฮโซที่สุดแห่งหนึ่งในเมืองนี้ แต่ไม่นานฉันก็พบว่าเสื้อผ้าแพงๆ กับทิปหนักๆ สามารถทำให้ฉันผ่านเข้าไปได้อย่างสบาย พนักงานเสิร์ฟเริ่มจำฉันได้ และถ้าพวกเขาคิดว่าฉันอยู่ผิดที่ผิดทาง พวกเขาก็ไม่ได้พูดออกมาและยินดีให้ฉันนั่งตรงโต๊ะหัวมุมที่ฉันมักเอ่ยปากขอ ฉันว่าพวกเขาคงคิดว่าฉันเป็นลูกสาวเศรษฐีหรือนักการเมืองสักคน แต่ไม่ว่าฉันจะมีภูมิหลังยังไงฉันก็มีเงินมากพอที่จะอยู่ที่นั่น พวกเขาสนใจแค่นั้นแหละ

ถึงอย่างนั้นสองสามคืนแรกก็ทำให้ท้อแท้่น่าดู ไนติงเกลอาจจะเป็นที่ที่สวยงามที่สุดของโมรอย แต่ก็ยังมีมนุษย์แหวะเวียนมาอยู่บ่อยครั้ง ในตอนแรกมันดูเหมือนคลับของมนุษย์เท่านั้นด้วยซ้ำไป

ยิ่งตีผู้คนที่ยิ่งหนาตามากขึ้น เมื่อมองฝ่าโต๊ะที่ตั้งอยู่อย่างแออัดและผู้คนที่อ้อยอิ่งกันอยู่ตรงบาร์ ฉันก็ไม่เห็นโมรอยที่ไหนเลย คนที่สะดุดตาที่สุดที่ฉันเห็นคือผู้หญิงผมยาวสีบลอนด์อ่อนซึ่งกำลังเดินไปที่ลานจ๊อฟพร้อมไปกับเพื่อนกลุ่มหนึ่ง

หัวใจของฉันหยุดเต้นไปชั่ววูบ ผู้หญิงคนนั้นหันหลังให้ฉัน แต่เธอดูเหมือนลืขามากจนฉันแน่ใจว่าตัวเองถูกสะกดรอย เรื่องประหลาดคือฉันไม่รู้ว่าเป็นใครควรถิ่นเต็นหรือเต็นกล้วย ฉันคิดถึงลืขามากเหลือเกิน แต่ในขณะที่เดียวกันฉันก็ไม่อยากให้ลืขามากยุ่งเกี่ยวกับการเดินทางที่แสนอันตรายนี้

พอผู้หญิงคนนั้นหันหน้ามา เธอไม่ใช่ลืขชา ไม่ใช่โมรอยด้วยซ้ำไป เป็นแค่มนุษย์คนหนึ่ง แล้วลมหายใจของฉันก็กลับมาเป็นปกติอีกครั้ง

ในที่สุดเมื่อประมาณหนึ่งสัปดาห์ก่อนฉันก็พบเป้าหมายเป็นครั้งแรก กลุ่มโมรอยหญิงเข้ามากินมื้อเที่ยงในช่วงบ่ายและมือกรักษ์ติดตามมาด้วยสองคน เป็นชายหนึ่งหญิงหนึ่งซึ่งนั่งทำหน้าที่ของตัวเองอย่างเงียบขรึมอยู่ตรงโต๊ะ ขณะที่บุคคลในความคุ้มครองของทั้งคู่กำลังซุบซิบนินทาและหัวเราะกันพร้อมกับดื่มแชมเปญในยามบ่าย

การหลบหน้าองครักษ์เป็นสิ่งยุ่งยากที่สุด สำหรับคนที่รู้ว่าต้องมองหาอะไร โมรอยนั้นดูออกง่ายมากเพราะพวกเขาสูงกว่ามนุษย์ทั่วไป ผิวขาวซีด และผมอม

เพรียวเรียวยาว แถมพวกเขาไม่มีวิธียิ้มที่ดูตลกเป็นเอกลักษณ์ด้วย พวกเขาจะยิ้มปิดปากเพื่อซ่อนเขี้ยวเอาไว้ ส่วนแถมเพียร์ซึ่งมีสายเลือดของมนุษย์ก็ดูเหมือน... เอ่อ มนุษย์นั่นแหละ

สำหรับคนที่ไม่ได้รับการฝึกอาจเห็นฉันดูเป็นอย่างนั้น ฉันสูงประมาณห้าฟุตเจ็ดนิ้ว ในขณะที่พวกโมรอยมีรูปร่างเพรียวงามเกินจริงเหมือนนางแบบบนแคตวอล์ก รูปร่างของฉันจะเหมือนนักกีฬาและมีหน้าอกอวบอุ่ม สายเลือดครึ่งก็จากพ่อที่ฉันไม่รู้จึกับพวกกับการออกแดดอยู่บ่อยครั้งทำให้ผิวของฉันเป็นสีแทน เข้ากันกับเรือนผมยาวสีน้ำตาลเข้มจนเกือบดำและดวงตาที่เข้มพอกัน แต่ใครก็ตามที่เติบโตมาในโลกของโมรอยจะดูออกว่าฉันเป็นแถมเพียร์ถ้าพิจารณาอย่างละเอียดลึกซึ้ง ฉันไม่แน่ใจว่ามันคืออะไร อาจจะเป็นสัญชาตญาณที่ดึงดูดพวกเราให้เข้าหาเผ่าพันธุ์เดียวกันและจดจำสายเลือดผสมของโมรอยได้

ยังไงก็ตาม ฉันจำเป็นต้องดูเหมือนมนุษย์ในสายตาขององค์กรของพวกเขาเพราะฉันไม่ยอมทำให้พวกเขาระวังตัวขึ้นมา

ฉันนั่งอยู่ในมุมของฉันซึ่งอยู่อีกฝั่งของห้อง จ้มกินไขปลาคาเวียร์และสร้างทำเป็นอ่านหนังสือ จะบอกอะไรให้ฉัน ฉันคิดว่าไขปลาคาเวียร์เป็นอะไรที่น่าขยะแขยง แต่ดูเหมือนไขปลานั้นกับบอร์ชซึ่งเป็นซूपหัวบีตประเภทหนึ่งจะมีอยู่ที่วรัสเซียโดยเฉพาะในร้านหุง

ฉันแทบไม่เคยกินอาหารที่ในดิงเกลจนหมดจานเลย และจะพุ่งไปสั่งอาหารที่แมคโดนัลด์อย่างหิวโหยต่อหลังจากนั้น แม้แมคโดนัลด์ที่รัสเซียจะต่างจากร้านในอเมริกาที่ฉันเติบโตมานิดหน่อย แต่เด็กกำลังกินกำลังโตนี่ ทำไปได้

มันจึงกลายเป็นบททดสอบทักษะของฉันในการศึกษาพวกโมรอยในยามที่องค์กรฯ ผลัด ต้องยอมรับว่าไม่มีอะไรให้องค์กรฯ กวักมากักในช่วงกลางวัน เพราะสัตรกอยออกมาเดินตากแดดไม่ได้อยู่แล้ว แต่มันเป็นธรรมชาติของพวกเขาที่จะต้องจับตามองทุกอย่าง และสายตาของพวกเขาก็กวาดมองไปทั่วห้องอยู่ตลอดเวลา ฉันก็ฝึกมาแบบเดียวกันและรู้วิธีการของพวกเขา ดังนั้นฉันจึงลอบสังเกตการณ์ได้โดยไม่มีใครเห็น

Vampire Academy 4

ผู้หญิงพวกนี้กลับมาที่บ็อยโดยเฉพาะในช่วงบ่ายแก่ๆ พวกที่โรงเรียน เซนต์วลาดิเมียร์ดำเนินชีวิตกันในเวลากลางคืน แต่โมรอยกับแดมเพียร์ที่อาศัย อยู่ปะปนกับพวกมนุษย์มักจะดำเนินชีวิตในยามกลางวันหรือไม่กี่กั้ระหว่าง สองช่วงเวลา

ช่วงขณะหนึ่งฉันคิดจะเดินเข้าไปหาพวกเธอหรือแม้กระทั่งพวกองครักษ์ แต่ มีบางอย่างรั้งฉันไว้ ถ้าจะมีใครสักคนรู้เรื่องเกี่ยวกับเมืองที่แดมเพียร์อาศัย คนคนนั้นก็ควรต้องเป็นโมรอยชาย พวกเขาหลายคนไปเยี่ยมเยือนเมืองของ แดมเพียร์เพราะหวังจะได้พินสาวแดมเพียร์ใจง่าย ฉันสัญญากับตัวเองว่าจะรอ ดูอีกสักสัปดาห์ว่าจะมีผู้ชายแวะมาบ้างไหม ถ้าไม่มีฉันก็จะดูผู้หญิงพวกนี้ให้ ข้อมูลอะไรฉันได้บ้าง

แล้วในที่สุดเมื่อสองวันก่อนโมรอยชายสองคนก็เข้ามาที่นั่นตอนค่ำซึ่งเป็น เวลาที่พวกเรากำลังสังสรรค์ตัวจริงเริ่มปรากฏตัว ผู้ชายพวกนี้อายุมากกว่าฉัน ประมาณสิบปี หน้าตาหล่อเหลาบาดตา สวมสูทของดีไซเนอร์ชื่อดังและเนกไท ผ่าใหม่ พวกเขาทำตัวเหมือนคนสำคัญที่มีอำนาจ และฉันขอเอาหัวเป็นประกัน เลยว่าพวกเขาเป็นราชินิกุล โดยเฉพาะเมื่อพวกเขาต่างมืองครักษ์ประจำตัว พวก องครักษ์ก็เหมือนเดิมเสมอ เป็นชายหนุ่มสวมชุดสูทเพื่อให้ดูกลมกลืน แต่ก็ยัง สำรวจมองทั่วห้องอย่างระมัดระวังตามธรรมเนียมอันชาญฉลาดขององครักษ์

แล้วก็ผู้หญิง ขาดผู้หญิงไม่ได้เลย หนุ่มโมรอยสองคนนี้เข้าสู่ไถ่แจ้ที่สุด เจอผู้หญิงคนไหนก็จับตะไปเรื่อยไม่เว้นแม้แต่มนุษย์ แต่พวกเขาไม่เคยหิวมนุษย์ กลับบ้านด้วย นั่นเป็นสิ่งต้องห้ามที่ยังคงถูกฝังหัวมาในโลกของพวกเรา โมรอย รักรัชาระยะห่างจากพวกมนุษย์มาหลายศตวรรษแล้วเพราะกลัวว่าจะถูกเผ่าพันธุ์ ทรงอำนาจที่ขยายใหญ่จนมีจำนวนล้นโลกล่วงรู้ถึงตัวตนของพวกเขา

แต่นั้นไม่ได้หมายความว่าผู้ชายพวกนี้จะกลับบ้านมือเปล่า เพราะไม่เวลา ไต่กั้เวลาหนึ่งในค่ำคืนนั้นสาวแดมเพียร์จะปรากฏตัวและเปลี่ยนหน้ากันมาทุกคืน พวกเขาเธอสวมชุดคว้านอกและแต่งหน้าจัด ตีหมั่นกั้และหัวเราะให้กับทุกสิ่งทุกอย่าง ที่พวกผู้ชายพูดแม้มันอาจจะไม่ตลกขนาดนั้นเลยก็ตาม

ผู้หญิงพวกนี้มักจะปล่อยให้ผมให้สยายลงมา แต่บางครั้งบางคราวพวกเธอก็จะเอียงศีรษะในแบบที่เผยให้เห็นลำคอซึ่งมีรอยช้ำอย่างเห็นได้ชัด พวกเธอเป็นโสเภณีเลือดหรือก็คือแดมเพียร์ที่ยอมให้โมรอยตีมเลือดระหว่างมีเซ็กซ์ นั่นก็เป็นสิ่งต้องห้ามเช่นเดียวกัน แต่มันยังคงเกิดขึ้นในที่ลับ

ฉันอยากจะลากโมรอยชายลึกลับออกมาตามลำพัง ห่างจากสายตาที่เฝ้ามองอย่างใกล้ชิดของพวกองค์กริกซ์เพื่อที่ฉันจะได้ถามเขา แต่มันเป็นไปได้เลย พวกองค์กริกซ์ไม่เคยละเลยโมรอยของตน ฉันเคยพยายามสะกดรอยตามพวกเขาด้วยซ้ำ แต่ทุกครั้งที่กลุ่มนี้ออกจากคลับ พวกเขาก็แทบจะกระโดดขึ้นรถลีมูซีนในทันที ทำให้ฉันไม่สามารถติดตามได้ด้วยการเดินเท้า มันน่าหงุดหงิดซะมด

ในที่สุดฉันก็ตัดสินใจว่าคืนนี้จะเดินเข้าไปหาคนทั้งกลุ่ม แล้วก็ยอมเสี่ยงให้พวกแดมเพียร์รู้ตัวตนของฉัน ฉันไม่รู้ว่าจะมีใครจากที่บ้านกำลังตามหาฉันจริงจังหรือเปล่า หรือว่าคนกลุ่มนี้จะสนใจหรือไม่ว่าฉันเป็นใคร บางทีฉันอาจจะสำคัญตัวผิดไปได้ เป็นไปได้อย่างแน่นอนที่ไม่มีใครลึกลับสนใจเด็กหนีออกจากโรงเรียนหรอก แต่ถ้ามีใครกำลังตามหาฉัน รูปพรรณของฉันก็คงถูกส่งเวียนให้เหล่าองค์กริกซ์ทั่วโลกรับรู้เรียบร้อยแล้ว แม้ตอนนี้ฉันจะอายุสิบแปด ฉันก็ไม่อาจนั่งนอนใจได้ว่าคนที่ฉันรู้จักจะไม่ลากตัวฉันกลับอเมริกา และไม่มีทางที่ฉันจะกลับไปจนกว่าจะได้เจอติมิทรีเสียก่อน

ในตอนนั้นเอง ขณะที่ฉันตัดสินใจจะเดินเข้าไปหากลุ่มโมรอย สาวแดมเพียร์คนหนึ่งก็ผลจากโต๊ะและเดินไปที่บาร์เครื่องตีม แน่แน่นอนว่าพวกองค์กริกซ์มองตามไป แต่ก็ดูมั่นใจในความปลอดภัยของเธอและกลับมาให้ความสำคัญกับโมรอยมากกว่าตามเดิม

ตลอดเวลาเวลานี้ฉันมัวแต่คิดว่าโมรอยชายจะเป็นหนทางที่ดีที่สุดในการหาข้อมูลเกี่ยวกับหมู่บ้านแดมเพียร์และโสเภณีเลือด แต่การตามหาสถานที่นั้นจะมีวิธีไหนดีกว่าการถามโสเภณีเลือดตัวเป็นๆ เองเลยล่ะ

ฉันเดินนวยนาดจากโต๊ะของตัวเองไปที่บาร์เหมือนจะไปสั่งเครื่องดื่มด้วยเช่นกัน ฉันยืนอยู่ข้างผู้หญิงคนนั้นซึ่งกำลังรอบาร์เทนเดอร์ และสำรวจเธอจาก

หางตา เธอมีผมสีบลอนด์และสวมชุดราตรียาวปักเลื่อมสีเงินทั้งตัว ฉันตัดลิ้นไม่ถูกว่ามันทำให้ชุดผ้าซาตินสีดำบางเบาของฉันดูมีรสนิยมหรือจืดชืดกันแน่ ความเคลื่อนไหวทั้งหมดของเธอ...แม้กระทั่งท่ายืนดูสง่างามราวกับท่วงท่าของนักเต้นรำ

บาร์เทนเดอร์กำลังขงเครื่องดื่มให้ลูกค้าคนอื่นอยู่ ฉันรู้ว่าถ้าไม่ถามตอนนี้ ก็ไม่มีโอกาสอีกแล้วจึงเอียงหน้าเข้าไปหาเธอ

"คุณพูดภาษาอังกฤษได้ไหมคะ"

เธอสะดุ้งด้วยความตกใจและมองมาทางฉัน เธอแก่กว่าที่ฉันคาดเอาไว้ แต่เครื่องสำอางปิดบังวัยที่แท้จริงได้อย่างแนบเนียน ดวงตาสีฟ้าของเธอสำรวจมองฉันเร็วๆ และเธอก็ดูออกว่าฉันเป็นแอดมิเนียนเช่นกัน

"ได้"

เธอตอบด้วยความระแวง แม้กระทั่งคำคำเดียวก็ยังติดสำเนียงชัด

"ฉันกำลังตามหาเมืองหนึ่งอยู่ค่ะ...เมืองที่มีแอดมิเนียนอยู่กันเยอะๆ ที่ไซบีเรีย คุณเข้าใจไหมว่าฉันหมายถึงอะไร ฉันจำเป็นต้องหาเมืองนั้นให้เจอ"

เธอมองฉันอย่างครุ่นคิดอีกครั้ง ฉันอ่านสีหน้าของเธอไม่ออก แต่เท่าที่เห็นเธออาจจะเคยเป็นองครักษ์มาก่อน เธออาจจะเคยฝึกฝนมาก่อนสักครั้งในชีวิต

"อย่า" เธอโผล่ออกมาตรงๆ "ตั้งใจซะเถอะ"

แล้วเธอก็หันหนี สายตากลับไปมองบาร์เทนเดอร์ตามเดิมขณะที่เขากำลังขงค็อกเทลสีฟ้าตกแต่งด้วยลูกเชอร์รี่ให้ใครสักคน

ฉันแตะแขนของเธอ

"ฉันต้องหาที่นั่นให้เจอค่ะ มีผู้ชายคนหนึ่ง..."

คอฉันตึบตันขึ้นขึ้นมากับคำนี้ หมดกันกับการไต่สวนสุดเจ๋งของฉัน แต่คิดถึงเรื่องของดิมิทรีก็ทำให้หัวใจขึ้นมาจุกอยู่ที่คอหอย ฉันจะอธิบายให้ผู้หญิงคนนี้ฟังได้ยังไงว่าฉันลุ่มเดินทางมาโดยไม่มีเบาะแสชัดเจนเพื่อตามหาผู้ชายที่ฉันรักมากที่สุดในโลก ผู้ชายที่ถูกทำให้กลายเป็นสไตรกอยและฉันจะต้องตามฆ่าเขาให้ได้ แม้กระทั่งตอนนี้ฉันก็นึกภาพความอบอุ่นในดวงตาสีน้ำตาลเข้มของเขา

ได้อย่างแจ่มชัด นึกถึงมือของเขายามที่สัมผัสฉัน แล้วฉันจะทำในสิ่งที่ฉันข้ามน้ำข้ามทะเลมาทำได้ยังไง

ตั้งสติหน่อย ไรส ตั้งสติ

สาวแถมเพียร์หันกลับมามองฉัน

"เราไม่มีค่าพอหรอก" เธอล่าวเพราะเข้าใจความหมายของฉันทัดใจ ไม่ต้องสงสัยเลย เธอคิดว่าฉันเป็นเด็กสาวที่ป่วยเป็นไข้ใจผู้พยายามไล่ตามแฟนหนุ่ม จะว่าไปแล้วฉันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ "เธอยังเด็กเกินไป...มันยังไม่สายเกินไปที่จะหลีกเลี่ยงเรื่องพรรคนี้" ใบหน้าของเธออาจไม่แสดงความรู้สึกแต่หน้าเสียงแฝงไว้ด้วยความเศร้า "ไปทำอย่างอื่นกับชีวิตเถอะ อยู่ห่างๆ จากที่นั่น"

"คุณรู้ว่ามันอยู่ที่ไหน!" ฉันอุทานและตื่นเต้นเกินกว่าจะอธิบายว่าฉันไม่ได้คิดจะไปเป็นโสเภณีเลือดที่นั่น "ได้โปรดเถอะ คุณต้องบอกฉัน ฉันต้องไปที่นั่นให้ได้!"

"มีปัญหาอะไรหรือเปล่า"

ทั้งเธอและฉันหันไปมองใบหน้าคุนตันขององครักษ์คนหนึ่ง ให้ตายสิ สาวแถมเพียร์คนนี้อาจไม่ใช่คนสำคัญอันดับหนึ่งของพวกเขา แต่พวกเขาจะสังเกตเห็นถ้ามีใครมาทำท่ากวนใจเธอ

องครักษ์คนนั้นอายุมากกว่าฉันเล็กน้อย ฉันยิ้มหวานให้เขา หน้าอกของฉันอาจจะไม่ได้ลั่นออกมาจากชุดเหมือนผู้หญิงอีกคน แต่ฉันรู้ว่ากระโปรงสั้นแบบนี้ช่วยยอวัดเรียวขาของฉันให้ดูสวยยิ่งขึ้น แม้แต่คนที่เป็องครักษ์ก็ด้านทานไม่ไหวหรอกนะ ก็นะ แต่ดูเหมือนเขาจะไม่สนเลย สีหน้ากระด้างของเขาแสดงให้เห็นว่าเสน่ห์ของฉันใช้ไม่ได้ผล แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็คิดจะลองล้วงข้อมูลจากเขาดู

"ฉันพยายามตามหาเมืองหนึ่งในไซบีเรีย เมืองที่พวกแถมเพียร์อยู่กับคุณ รู้จักไหม"

เขาไม่กะพริบตา

"ไม่"

Vampire Academy 4

เยียม เล่นตัวกันทั้งคู่เลย

"เธอคะ ฉันบางที่เจ้านายของคุณอาจจะรู้" ฉันถามอย่างสุภาพโดยหวังว่าฉันจะพูดจาเหมือนโสเภณีเลือดผู้ทะเยอทะยาน ถ้าแถมเพียร์พวกนี้ไม่ยอมปริปากก็อาจจะมิมีรอยสักคนยอมพูด "เขาอาจต้องการเพื่อนคลายเหงาและคุยกับฉันก็ได้"

"เขามีคนคุยด้วยอยู่แล้ว" องค์กรักซ์ตอบเสียงเรียบ "ไม่จำเป็นต้องมีอีก" ฉันยังยิ้มต่อไป

"คุณแน่ใจเธอ" ฉันทำเสียงเข้ายวน "พวกเราน่าจะไปถามเขากันนะ" "ไม่"

องค์กรักซ์คนนั้นตอบ ในคำคำเดียวฉันได้ยืนยันความท้าทายและคำสั่งว่าถอยออกไป เขาไม่ลังเลที่จะเล่นงานใครก็ตามที่เขาคิดว่าเป็นภัยต่อเจ้านาย แม้จะเป็นแค่สาวแถมเพียร์ผู้ต่ำต้อยคนหนึ่ง ฉันตั้งใจว่าจะติดต่อใหม่แต่ก็ตัดสินใจโดยเร็วว่าจะทำตามคำเตือนนั้นและล่าถอยออกไป

ฉันยกไหล่ให้เขาอย่างไม่หวั่น

"ฉันเขาก็พลาดของดีแล้วล่ะ"

จากนั้นฉันก็เดินกลับไปโต๊ะของตัวเองด้วยท่าทางสบายๆ โดยไม่พูดอะไรอีก เหมือนว่าการถูกปฏิเสธไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร ตลอดเวลานั้นฉันกลั้นหายใจ เพราะแอบคิดว่าองค์กรักซ์คนนั้นอาจจะจิกผมลากฉันออกไปจากคลับนี้ แต่มันไม่เกิดขึ้น ขณะที่ฉันหยิบเสื้อโค้ตและวางเงินบนโต๊ะ ฉันเห็นเขามองมาด้วยสายตาระแวดระวังและตริ๊กตอง

ฉันเดินออกจากไนติงเกลด้วยท่าทางไม่แยแสเช่นเดิมและมุ่งหน้าไปทางถนนที่มีผู้คนพลุกพล่าน นี่เป็นคืนวันเสาร์ มีคลับและร้านอาหารอื่นในย่านนี้เปิดอยู่อีกเป็นจำนวนมาก พวกเขาเฝ้ากลางคืนออกมากันเต็มถนน บางคนก็แต่งตัวฟูฟ่าพองๆ กับลูกค้าของไนติงเกล ส่วนคนอื่นอยู่ในวัยเดียวกับฉันและแต่งตัวง่าย ๆ สบายๆ

คลับแต่ละแห่งมีคนเข้าแถวยาวล้นออกมา ดนตรีแดนซ์ดังกระหึ่มและ

หนักหน่วงด้วยเสียงเบส ร้านอาหารซึ่งด้านหน้าเป็นกระจกใสเผยให้เห็นห้องอาหาร หูหรัส่างามและโต๊ะที่มีเครื่องเงินวางอยู่อย่างครบครัน ขณะที่ฉันเดินฝ่าฝูงชน ห้อมล้อมไปด้วยบทสนทนาเป็นภาษารัสเซีย ฉันพยายามห้ามใจตัวเองไม่ให้หันไปมองข้างหลัง ฉันไม่อยากจะสร้างพิรุณเพิ่มขึ้นหากแคมเพียร์คนนั้นยังมองตามมาอยู่ แต่เมื่อฉันเลี้ยวไปทางถนนเจียบๆ สายหนึ่งซึ่งเป็นทางลัดไปยังโรงแรม ฉันก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเบาๆ แปลว่าฉันทำตัวน่าสงสัยมากพอที่จะทำให้ห้องครักรู้ คนนั้นตัดสินใจตามมา ฉันไม่มีทางยอมให้เขาเล่นงานฉันได้หรอก ฉันอาจจะตัวเล็กกว่าและสวมชุดกระโปรงกับรองเท้าส้นสูง แต่ฉันเคยสู้กับผู้ชายมาเพียบ รวมทั้งสไตรกอยด้วย ฉันรับมือผู้ชายคนนี้ได้ โดยเฉพาถ้าฉันเล่นงานเขาที่เปลือ

หลังจากเดินอยู่ในย่านนี้มานานฉันก็รู้จักมันทุกซอกทุกมุมเป็นอย่างดี ฉันเร่งฝีเท้าขึ้นและพุ่งตัวไปยังมุมนั้นมุมนี้ซึ่งเป็นเส้นทางไปสู่อุตรอกมืดและร้างผู้คน น่ากลัวก็จริง แต่มันเหมาะที่จะซุ่มโจมตีเมื่อฉันมุ่งเข้าไปในกรอบประตู

ฉันค่อยๆ ถอดรองเท้าส้นสูงสีดำมีสายรัดทำจากหนังสีดำแสนสวยซึ่งไม่เหมาะสำหรับการต่อสู้ นอกเสียจากว่าฉันวางแผนจะใช้ส้นรองเท้าที่มตาใครสักคน อันที่จริงแล้วมันไม่ใช่ความคิดที่เลวร้าย แต่ฉันยังไม่จนตรอกถึงขนาดนั้น พอไม่มีรองเท้าแล้วพื้นทางเดินก็เย็นเฉียบอยู่ใต้ฝ่าเท้าเปลือยเปล่าของฉันเพราะฝนเพิ่งตกไปหมาดๆ วันนี้เอง

ฉันไม่จำเป็นต้องรอนาน ไม่ก็อดใจต่อมาฉันก็ได้ยินเสียงฝีเท้าและเห็นเงาของผู้สะกดรอยทอดยาวอยู่บนพื้น เงาที่เกิดจากไฟถนนส่องแสงกะพริบมาจากถนนที่อยู่ติดกัน อีกฝ่ายหยุดหนึ่งอยู่กับที่ ไม่ต้องสงสัยเลยว่ากำลังมองหาฉัน

ให้ตายสิ ฉันคิดว่าหมอนี้ไม่ระวังเอาเสียเลย ไม่มีองครักษ์คนไหนสะกดรอยตามได้ใจแจ้งขนาดนี้ เขาควรจะเคลื่อนไหวได้เจียบกว่านี้และไม่เผยตัวตนออกมาง่ายๆ ลี บางทีการฝึกฝนของพวกองครักษ์ที่รัสเซียอาจจะไม่ดีเท่ากับที่ฉันเติบโตมา ไม่หรอก นั่นเป็นไปไม่ได้ ไม่ใช่ลักษณะที่ตีมิทริจัดการกับศัตรูของเขา ใครๆ ที่โรงเรียนต่างก็เรียกเขาว่าเทพ

Vampire Academy 4

ผู้สะกดรอยตามฉันก้าวเข้ามาอีกสองสามก้าว และนั่นคือตอนที่ฉันตัดสินใจลงมือ ฉันกระโจนออกมาพร้อมกับกำหมัดเตรียมไว้

"เออละ" ฉันพูดเสียงดัง "ฉันแค่ต้องการถามอะไรไม่กี่คำ ดั่งนั้นถอยไปซะ ไม่งั้น..."

ฉันตัวแข็งทื่อ เพราะคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นไม่ใช่ของครีทซ์จากคลับ แต่เป็นมนุษย์เด็กสาวที่ไม่แก่ไปกว่าฉัน สูงพอๆ กัน มีผมสีบลอนด์เข้มตัดสั้นและสวมเทรนช์โค้ตติดกระดุมสีน้ำเงินสองแถวดูมีราคา ข้างใต้นั้นฉันมองเห็นกางเกงผ้าสวายเก้และรองเท้าบูตซึ่งดูแพงไม่แพ้เสื้อโค้ต ที่น่าตกใจไปกว่านั้นคือฉันจำเธอได้ ฉันเห็นเธอสองครั้งที่ในดิงเกิล กำลังคุยอยู่กับพวกหนุ่มมโรรอย ฉันเลยเดาว่าเธอเป็นแค่ผู้หญิงอีกคนที่พวกเขาชอบแะจะด้วย แล้วฉันก็ไม่ได้ใส่ใจเธออีก มนุษย์จะมีประโยชน์อะไรต่อฉันกันล่ะ

ใบหน้าส่วนหนึ่งของเธอซ่อนอยู่ในเงามืด แต่แม้ในแสงสลัวเช่นนี้ฉันก็พอจะมองเห็นสีหน้ารำคาญใจของเธอ นั่นไม่ใช่สิ่งที่ฉันคาดหวัง

"เป็นเธอนี่เองใช่ไหม" เธอถาม ทำให้ฉันตกใจมากขึ้นไปอีก เธอพูดภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงอเมริกันพอๆ กับฉัน "เธอคือคนที่ทิ้งร่างของสไตรกอยไว้เรียกราดทั่วเมือง ฉันเห็นเธอที่คลับในคืนนี้และรู้ว่าต้องเป็นเธอแน่"

"ฉัน..."

ฉันพูดอะไรไม่ออก ไม่รู้ว่าจะตอบยังไง มนุษย์พูดถึงสไตรกอยเหมือนเป็นเรื่องธรรมดาเนี่ยนะ ไม่เคยได้ยินมาก่อน นี่แทบจะน่าประหลาดใจมากกว่าการออกมาเจอสไตรกอยข้างนอกเสียอีก ฉันไม่เคยเจออะไรแบบนี้มาก่อนในชีวิต แต่เธอดูไม่สนใจท่าทางตะลึงงันของฉัน

"ฟังนะ เธอทำแบบนั้นไม่ได้ ตกกลางคืน รู้รึเปล่าว่าฉันต้องลำบากแค่ไหน การฝึกงานนี่ก็แย่มากอยู่แล้วโดยไม่ต้องมีเธอมาคอยป่วน พวกตำรวจพบศพที่เธอทิ้งไว้ในสวนสาธารณะ เธอนึกไม่ออกหรือว่าฉันต้องใช้เส้นสายมากแค่ไหนในการกลบเกลื่อนเรื่องนั้น"

"เธอ...เป็นใคร"

ฉันถามขึ้นในที่สุด เป็นความจริงที่ฉันหวั่นไหวในสวนสาธารณะ แต่พูดจริงๆ นะ จะให้ฉันทำยังไงได้ละ ลากมันกลับไปโรงแรมและบอกพนักงานตรงประตูว่าเพื่อนของฉันตี้มมากเกินไปเธอ

"ซิดนีย์" เด็กสาวคนนั้นเอ่ยขึ้นอย่างอ่อนใจ "ฉันชื่อซิดนีย์ ฉันเป็นนักเล่นแร่แปรธาตุที่ได้รับมอบหมายให้ประจำที่นี่"

"เป็นอะไรนะ"

เธอถอนหายใจเสียงดัง และฉันมั่นใจว่าเธอกำลังกลอกตา

"แน่สิ นั่นอธิบายทุกสิ่งทุกอย่าง"

"ไม่ ไม่เลย" ฉันบอก ในที่สุดก็ตั้งสติขึ้นมาได้ "อันที่จริงแล้วฉันคิดว่าเธอมีเรื่องต้องอธิบายเยอะเลย"

"แล้วก็ทำที่นี้ด้วย เธอเป็นบททดสอบที่พวกเขาส่งมาหาฉันหรือเปล่า โอแยะชะมัด มันต้องเป็นแบบนี้แน่"

ฉันชักจะโกรธแล้วนะ ฉันไม่ชอบถูกตำหนิ และที่แน่ๆ คือไม่ชอบถูกตำหนิโดยมนุษย์ที่พูดเหมือนกับว่าการฆ่าสไตรกอยเป็นสิ่งเลวร้าย

"ฟังนะ ฉันไม่รู้ว่าเธอเป็นใครหรือเธอรู้เรื่องพวกนี้ได้ยังไง แต่ฉันจะไม่ยืนอยู่ตรงนี้และ..."

อาการคลื่นเหียนซัดเข้ามา ฉันเกร็งร่างพร้อมกับเคลื่อนมือไปยังลิ้มเงินที่เก็บไว้ในกระเป๋าเสื้อโค้ตโดยพลัน

ซิดนีย์ยังคงทำหน้าที่ร่ำคาถา แต่บัดนี้มันเจือด้วยความสับสนที่จู่ๆ ฉันก็เปลี่ยนท่ายืนอย่างกะทันหัน ฉันต้องยอมรับว่าเธอเป็นคนช่างสังเกต

"เกิดอะไรขึ้น"

"เดี๋ยวจะมีศพให้เธอจัดการอีกนะ"

ฉันตอบพอดีกับที่สไตรกอยพุ่งเข้ามาจู่โจมเธอ

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)